

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem v právní věci **žalobce: W. A. N. H.**, narozeného dne „X“, státní příslušnost Pákistán, t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, Balková 1, 331 65, Tis u Blatna, zastoupeného Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Sevastopolská 378/16, 101 00, Praha 10, proti **žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 930/27, 400 01, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 1. 2017, č. j. KRPU-242780-50/ČJ-2016-040022,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši 8.228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 20. 1. 2017, č. j. KRPU-242780-50/ČJ-2016-040022, kterým byla podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů,

ve znění pozdějších předpisů, o 42 dnů prodloužena doba trvání zajištění žalobce za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“) stanovená rozhodnutím žalované ze dne 20. 12. 2016, č. j. KRPU-242780-40/ČJ-2016-040022.

V žalobě ve znění jejího doplnění podaného prostřednictvím jemu ustanoveného právního zástupce žalobce namítal, že žalovaná dostatečně nevyhodnotila podmínky zajištění nezletilého žalobce. K uvedení jiného data narození (28. 2. 1996) v některých listinách obsažených ve správním spisu došlo patrně nepřesným tlumočením a zkreslením žalobcovy výpovědi. Žalovaná přistoupila k ověření tvrzení žalobce a podrobila jej lékařské prohlídce. Z lékařské zprávy ze dne 28. 11. 2016 vyplynulo, že skelet žalobce odpovídá přibližně věku osmnácti let. Žalobce podotkl, že žalovaná na toto zjištění reagovala nelogickým tvrzením, že žalobce uvádí nižší věk pouze za účelem zlepšení svého postavení a dosažení toho, aby byl přemístěn do zařízení provozovaného orgánem sociálně právní ochrany dětí. Žalovaná se však nijak nevypořádala s tím, že věk žalobce, z nějž původně vycházela, nemůže v žádném případě odpovídat skutečnosti a podle provedené analýzy RTG snímků je pravděpodobné, že žalobce je skutečně nezletilou osobou. S touto eventualitou byla žalovaná povinna vypořádat, neboť lékařská zpráva nevyklučuje nezletilost žalobce, ale naopak vylučuje, že by žalobce skutečně dosáhl věku dvaceti let, z čehož žalovaná vycházela. Žalobce s odkazem na § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců konstatoval, že vzhledem k jeho pravděpodobné nezletilosti byla žalovaná povinna se vypořádat s tím, zda je možné jej zajistit s ohledem na jeho věk a zda hrozí, že by mohl žalobce ohrozit bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. To však neučinila, proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Zásadní vadou řízení je podle žalobce skutečnost, že mu nebyl ustanoven opatrovník.

Žalobce dále namítal, že žalovaná dostatečně nevyhodnotila jeho věk při úvaze o realizovatelnosti účelu zajištění, kterým bylo předání žalobce v rámci dublinského řízení do Bulharska. Žalovaná se sice obecně vypořádala se souladem předání žalobce do Bulharska s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, avšak nijak se nevypořádala s tím, že žalobce je pravděpodobně nezletilou osobou bez doprovodu, a na straně 11 napadeného rozhodnutí dokonce uvedla nepravdivou či přinejmenším nejistou informaci, že žalobce je dospělým mužem. Žalobce s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (zejména rozsudek ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016 - 27) zdůraznil, že případnou existencí systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi, kam má být cizinec předán, se správní orgán musí vždy zabývat z úřední povinnosti. Žalobce dodal, že problematičnost bulharského azylového systému je v obecné rovině známa, a poukázal na zprávu Aida Country Report: Bulgaria z října 2015 a proměnlivé postoje UNHCR. Podle žalobce Bulharsko společně s Řeckem, Maďarskem a Itálií vykazuje ze zemí schengenského prostoru největší nedostatky v azylovém systému a balancuje na hraně čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Žalobce dále zmínil rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2016, č. j. 46 Az 3/2016 - 32, který se zabýval nutností vypořádat se s přijatelností předání do Bulharska v případě zvláště zranitelných skupin osob, zejména dětí. Žalobce shrnul, že ačkoli je situace v Bulharsku ve vztahu ke zranitelným skupinám osob značně problematická, žalovaná se s aktuální otázkou přípustnosti navrácení žalobce s ohledem na jeho pravděpodobnou příslušnost ke zranitelným skupinám (nezletilé osoby bez doprovodu) nijak nevypořádala a její úvaha se vyčerpala pouhým konstatováním, že žalobce příslušníkem takové skupiny není, což velmi pravděpodobně neodpovídá skutečnosti.

Napadené rozhodnutí proto podle žalobce trpí zásadní vadou nepřezkoumatelnosti a nemůže právně obstát.

Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. Vzhledem ke shodě žalobních námitek s prvotní žalobou proti rozhodnutí o zajištění žalovaná odkázala na své vyjádření v uvedené věci a na rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 41 A 5/2016, s jehož závěry se ztotožnila. Žalovaná odmítla jakékoli zkreslování výpovědi žalobce a poukázala na řádné poučení tlumočníka, který složil tlumočnický slib. Zdůraznila, že žalobce stejné datum narození uvedl při podání žádosti

o mezinárodní ochranu v Bulharsku, což vylučuje jakékoli pochybení či žalobcem namítané zkreslení jeho výpovědi, neboť není možné, aby tři na sobě nezávislé osoby (policista sepisující úřední záznam o zajištění, tlumočník a pracovník Bulharské republiky) naprosto shodným způsobem zkreslily datum narození žalobce. Podle žalované uvádí žalobce datum narození tak, že odpovídá osobě nezletilé, pouze s tím účelem, aby si zajistil postavení osoby nezletilé bez doprovodu a zlepšil své postavení před žalovanou.

Podle názoru žalované vzhledem k tomu, že okolnosti zajištění včetně posouzení azylového systému v Bulharsku jsou shodné s původním rozhodnutím a žalobce s nimi byl detailně seznámen, není třeba je opětovně detailně popisovat v rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění. K tomu žalovaná odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 90/2011, 1 As 71/2012 a 2 As 115/2013. Žalovaná však přesto posoudila možnosti předání žalobce do Bulharska z hlediska čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III a nedostatky tamního azylového systému neshledala. Uzavřela, že na 7. 2. 2017 je naplánován transfer žalobce na mezinárodní letiště Václava Havla Praha a vlastní realizace předání žalobce do Bulharska.

O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhł nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu, jehož část byla soudu předložena v tomto řízení a další části v řízení ve věci sp. zn. 41 A 5/2016, týkajícím se vlastního zajištění žalobce, a v řízení ve věci sp. zn. 41 A 9/2016, týkajícím se prvního prodloužení zajištění žalobce, soud zjistil

následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dne 24. 11. 2016 v 5:00 hodin na silnici E55 u obce Cínovec zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, poté, co byl spolu s dalšími cizinci zjištěn v úkrytu v kamionu srbském MPZ bez cestovních dokladů. Následně v 17:00 hodin bylo zajištění překvalifikováno na § 27 odst. 2 téhož zákona.

Dne 25. 11. 2016 v 10:18 hodin byl se žalobcem sepsán úřední záznam o podání vysvětlení. Žalobce uvedl, že se jmenuje W. A. N. H., narodil se dne „X“ v Pákistánu a bydlí na adrese „X“. Tyto osobní údaje označil za pravé. K možným překážkám bránícím předání do Bulharska žalobce uvedl, že se tam nechce vrátit, policie se tam k němu nechovala dobře, napadli jej fyzicky i psychicky. Více o tom mluvit nechtěl. Úřední záznam, který na titulní straně uvádí pod jménem a příjmením žalobce datum 28. 2. 1996 jako datum narození, žalobce podepsal, aniž jakkoli zpochybnil jeho obsah. Žalobce podepsal také další dokumenty obsahující předmětné datum jeho narození (např. úřední záznam o zajištění cizince ze dne 24. 11. 2016, úřední záznam o umístění osoby do policejní cely ze dne 24. 11. 2016 a ustanovení tlumočníka ze dne 25. 11. 2016).

Dne 26. 11. 2016, tj. po vydání rozhodnutí o zajištění ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPU-242780-15/ČJ-2016-040022, žalobce v ZZC Balková sdělil, že jeho datum narození není „X“, ale „X“. Dne 28. 11. 2016 bylo na žádost žalované provedeno v Nemocnici Chomutov vyšetření kostního věku žalobce se závěrem, že skelet odpovídá věku cca 18 let. Dne 2. 12. 2016 žalobce sepsal prohlášení, ve kterém uvedl datum narození „X“. Dne 9. 12. 2016 obdržela žalovaná sdělení bulharské Státní agentury pro uprchlíky, ve kterém je uvedeno bulharskou stranou evidované datum narození žalobce „X“, přičemž jméno a příjmení žalobce je zapsáno takto: A. V.

Ministerstvo vnitra přípisem ze dne 9. 12. 2016, č. j. OAM-1953/DS-PR-2016, oznámilo žalované, že téhož dne obdrželo souhlas Bulharské republiky, přičemž od tohoto data má Česká republika šest týdnů na realizaci předání žalobce do odpovědného členského státu, tj. do 20. 1. 2017. Ministerstvo vnitra současně požádalo o prodloužení zajištění žalobce do 20. 1. 2017.

Rozhodnutím ze dne 20. 12. 2016, KRPU-242780-37/ČJ-2016-040022, žalovaná uložila žalobci povinnost opustit území České republiky a stanovila dobu k opuštění území do sedmi dnů od oznámení tohoto rozhodnutí. Téhož dne vydala žalovaná rozhodnutí č. j. KRPU-242780-40/ČJ-2016-040022, jímž prodloužila trvání zajištění žalobce o 27 dnů.

Ministerstvo vnitra přípisem ze dne 20. 1. 2017, č. j. OAM-1953/DS-PR-2016, oznámilo žalované, že dne 5. 1. 2017 žalobce podal žalobu proti rozhodnutí o Ministerstva vnitra o jeho přemístění do odpovědného členského státu a současně požádal o přiznání odkladného účinku žalobě. Na základě podané žaloby se prodlužuje lhůta šesti týdnů pro realizaci předání žalobce do odpovědného členského státu, nově se tato lhůta bude počítat od usnesení soudu o nepřiznání odkladného účinku, které dosud nebylo vydáno. V této souvislosti Ministerstvo vnitra požádalo o prodloužení zajištění žalobce z důvodu stále probíhajícího dublinského řízení. Žalovaná následně rovněž dne 20. 1. 2017 vydala žalobou napadené rozhodnutí.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Jádro sporu spočívá v tom, jaké je skutečné datum narození žalobce. Touto otázkou se soud zabýval již ve svém rozsudku ze dne 27. 12. 2016, č. j. 41 A 5/2016 - 40, a nyní neshledal žádný důvod se od závěrů tam vyslovených jakkoli odchýlit.

Soud především konstatuje, že v obsahu správního spisu není před datem 26. 11. 2016 žádná zmínka o tom, že by datum narození žalobce mohlo být jiné než 28. 2. 1996, ze kterého vycházelo žalobou napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí o zajištění žalobce a o prvním prodloužení zajištění. V situaci, kdy žalobce nedisponoval žádnými osobními doklady, mohla žalovaná při zjišťování jeho osobních údajů vycházet pouze z jeho vlastních tvrzení, což také učinila.

Dále je nutno zdůraznit, že žalobce při pohovoru dne 25. 11. 2016 sám sdělil žalované své datum narození „X“ a k dalšímu dotazu své osobní údaje výslovně potvrdil. Předmětný protokol, který i pro osobu neznalou českého jazyka naprosto jednoznačně v bezprostřední blízkosti jména a příjmení žalobce uvádí datum narození „X“, žalobce také potvrdil svým podpisem. Pokud žalobce předmětný protokol podepsal, aniž připojil jakoukoli výhradu k jeho obsahu, má soud za to, že s jeho obsahem souhlasil. Nehraje přitom roli, že protokol je sepsán v českém jazyce, neboť při jeho sepisování i podepisování byl přítomen tlumočník, který před tím složil tlumočnický slib.

Tvrzení žalobce o zkreslení jím uváděných údajů při tlumočení soud neuvěřil. Především je třeba konstatovat, že tlumočník neměl žádný důvod informace poskytované žalobcem jakkoli zkreslovat. Dále soud připomíná, že datum narození žalobce „X“ je uvedeno již v úředním záznamu o zajištění cizince ze dne 24. 11. 2016, který byl sepsán bez přítomnosti tlumočníka. V době sepisování tohoto úředního záznamu neměla žalovaná o žalobci vůbec žádné informace kromě těch, které jí sdělil sám žalobce, neboť záznam byl sepsán bezprostředně poté, co byl žalobce zjištěn v kamionu na silnici E55 u obce Cínovec. Pro účely tohoto záznamu musel žalobce uvedené datum narození sdělit přímo zpracovateli úředního záznamu. Soud považuje za vyloučené, aby dvě různé osoby zkreslily datum narození žalobce s naprosto stejným výsledkem, a dodává, že ani zpracovatel úředního záznamu neměl žádný důvod údaje sdělené žalobcem jakkoli zkreslovat. Tomu odpovídá i vyjádření žalované uplatněné ve věci sp. zn. 41 A 5/2016, že spolu se žalobcem byly zajištěny také další osoby, z nichž čtyři od počátku vystupovaly jako nezletilé.

Soud proto dospěl ke zcela jednoznačnému závěru, že to byl právě a výlučně žalobce, kdo sdělil žalované své datum narození „X“, a že toto datum nebylo zkresleno vlivem tlumočení, ani jinak ze strany žalované upravováno. Pochybnosti naopak vzbuzuje to, že žalobce až po vydání rozhodnutí o zajištění začal uvádět dvě další jiná data svého narození, a to „X“ a „X“. Již jen tato skutečnost snižuje věrohodnost žalobcových tvrzení.

Pokud jde o provedené lékařské vyšetření kostního věku žalobce, soud podotýká, že závěr tohoto vyšetření zněl: Skelet odpovídá věku cca 18 let. Zkratka cca přitom vyjadřuje, že se nejedná o údaj přesný, nýbrž o údaj přibližný, aniž by lékařská zpráva uváděla, s jakou možnou odchylkou byl tento věk stanoven. Věk 18 let přitom neodpovídá ani datu narození, se kterým pracovala žalovaná (ke dni vyšetření 20 let a 9 měsíců), ani datu narození, které

písemně sdělil žalobce (ke dni vyšetření 17 let a necelé 4 měsíce), proto podle názoru soudu nelze říct, že by provedené lékařské vyšetření jednoznačně vyvracelo správnost údaje, ze kterého vycházela žalovaná a který jí na počátku řízení poskytl sám žalobce. Provedené vyšetření by stejně tak dobře mohlo být považováno za podpůrný argument pro závěr, že žalobce v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí nebyl nezletilý, neboť jeho kostní věk činil cca 18 let.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalovaná postupovala zcela správně, pokud při svém rozhodování vycházela z data narození „X“, které jí sdělil sám žalobce. Žalobci se naopak nepodařilo prokázat, že by jeho datum narození bylo jiné, resp. že by byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí nezletilý. Soud neuvěřil tvrzení žalobce o zkreslení údajů při tlumočení a shledal, že žalobce začal nižší věk uvádět až po vydání rozhodnutí o zajištění, a to pouze účelově ve snaze získat pro sebe výhodnější postavení osoby nezletilé bez doprovodu. Za logickou považuje soud i argumentaci žalované, že uvedení nového nižšího věku bylo motivováno snahou žalobce být jakožto nezletilý předán orgánu sociálně právní ochrany dětí do režimu, který umožňuje útek.

Za dané procesní situace jsou veškeré žalobní námitky upozorňující na pochybení žalované v souvislosti s věkem žalobce zcela nedůvodné. Žalovaná neměla povinnost postupovat podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, který se vztahuje pouze na nezletilé cizince bez doprovodu, nikoli na zletilého žalobce, a neměla ani povinnost se v odůvodnění vypořádávat s požadavky uvedenými v tomto ustanovení. Současně nebylo namístě ustanovit žalobci opatrovníka, tudíž žalovaná ani v tomto ohledu neporušila žádný právní předpis. Žalovaná pak rovněž nebyla povinna vyhodnocovat věk žalobce při úvaze o realizovatelnosti účelu zajištění, kterým bylo předání žalobce v rámci dublinského řízení do Bulharska.

Soud shledal, že žalovaná se dostatečně zabývala tím, zda je předání žalobce do Bulharska realizovatelné a dodržela požadavky v této souvislosti formulované judikaturou Nejvyššího správního soudu, na kterou poukazoval žalobce. Soud připomíná, že dokonce sám žalobce připustil, že se žalovaná se souladem jeho předání do Bulharska s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III obecně vypořádala. Toto vypořádání považuje soud za dostačující, neboť žalobce není nezletilou osobou bez doprovodu a nepatří do skupiny zvláště zranitelných osob – dětí, tudíž nebyl důvod tuto otázku v napadeném rozhodnutí jakkoli rozebírat.

Na okraj lze poznamenat, že při nezměněných skutkových okolnostech žalovaná skutečně mohla při řešení otázky přijatelnosti předání žalobce do Bulharska z hlediska čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III odkázat na původní rozhodnutí o zajištění žalobce, v němž se s danou otázkou patřičně vypořádala. Tento postup podle názoru soudu výslovně připouští i judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 - 124, publ. pod č. 2936/2013 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 10. 4. 2014, č. j. 2 As 115/2013 - 59, publ. pod č. 3044/2014 Sb. NSS, oba dostupné na www.nssoud.cz). Pokud se namísto toho žalovaná rozhodla z procesní opatrnosti zahrnout tyto své úvahy i do rozhodnutí o prodloužení zajištění, jež je předmětem soudního přezkumu v projednávané věci, nelze jí v tomto směru nic vyčítat.

Soud tedy neshledal namítanou nepřezkoumatelnost ani nezákonnost napadeného rozhodnutí a uzavírá, že zákonem stanovené podmínky pro zajištění žalobce byly splněny a k namítanému porušení právních předpisů ani práv žalobce nedošlo. S ohledem na výše uvedené vyhodnotil soud žalobu v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi, který byl žalobci ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 41 A 1/2017 - 17, přiznal soud podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu za zastupování žalobce a náhradu hotových výdajů v celkové výši 8.228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6.200 Kč za dva úkony právní služby po 3.100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. b), doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 1.428 Kč představující 21% DPH za poskytnuté právní služby, kterou je zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 6. února 2017

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová